
De circulaire lijkt zich duidelijk te richten op opslag van Li-Ion batterijen en gebruik van EOS-en met Li-Ion.

- a) Wat valt onder de definitie van Li-Ion? Welke batterijchemieën? En is het niet handig om deze expliciet te noemen?
- b) Als er over de PGS37 wordt gesproken gaat het om de opslag van Li-Ion batterijen en het gebruik van EOS-en (zonder specifiek Li-Ion te noemen) gaat de PGS 37 dus over alle typen EOS-en of ook specifiek over Li-Ion?

3.1 Huidige regelgeving

2. Er circuleren ook handreikingen van de veiligheidsregio Haaglanden omtrent opslag en gebruik van Li-Ion. Wat is de status daarvan ten opzichte van dit document?

5. afbakening

Met BMS wordt neem ik aan bedoeld een apparaat dat actief is (ook als de batterijen zijn opgeslagen en niet in gebruik) én actief in staat is om de status van de cellen te monitoren en hier acties op te ondernemen

5.1

Ik neem aan dat een pakket cellen van elk minder dan 20Wh, elektrotechnisch verbonden, maar zonder BMS valt onder de richtlijnen voor cellen tot 20Wh en batterijen kleiner dan 100Wh?

5.3

‘Dit neemt niet weg dat het bevoegd gezag ook bij kleinere capaciteiten maatregelen voor kan schrijven of met een initiatiefnemer in gesprek kan gaan over maatregelen.’

Dit maakt het wel erg lastig voor partijen die EOS-en aanbieden onder deze capaciteit. Zeker bijvoorbeeld als deze in grotere aantallen geplaatst worden, denk aan thuisaccu's bij het afschaffen van de salderingsregeling. Dan zou het bevoegd gezag bij elke individuele plaatsing in gesprek kunnen gaan. Dat zal de transitie te veel vertragen. Anderzijds is daar voor aanbieders ook geen business op te maken, immers kunnen bij elke mogelijke verkoop weer andere maatregelen verlangd worden. Ons voorstel is om hier gewoon te verwijzen naar productnormen of nu al hier met een aantal maatregelen te komen, zodat partijen hier rekening mee kunnen houden.

Bij opslag van Li-Ion batterijen en cellen gaat het om een bepaald aantal binnen een brandcompartiment. Bij de EOS-en zelf wordt alleen een omvang per systeem genoemd. Hoe zien de schrijvers dit? Stel dat er twee EOS-en van <25kWh in 1 compartiment staan bijvoorbeeld? Dat zou nu mogelijk moeten zijn op basis van circulaire.

Tabel 1:

- De grens voor EOS-en ligt op 25 kWh. Hoe is deze grens tot stand gekomen?
- Er zitten grote verschillen in risico tussen systemen tot laten we zeggen 100 kWh en 1 MWh. Deze vallen nu wel in dezelfde categorie en vereisen volgens de voorgestelde circulaire dezelfde maatregelen. Deze lijken echter voor systemen van bijvoorbeeld 35kWh niet proportioneel. Is het een idee om een tussencategorie te maken tot 100 kWh? Dit is bijvoorbeeld ook de huidige maximale grootte van een batterij van een elektrische auto. En die vallen dan weer buiten de circulaire.
- Zeker ook om een verschil te maken tussen een standaard melding bij een veiligheidsregio voor het plaatsen van een EOS (tot bijvoorbeeld 100 kWh) en een specifieke melding bij een groter en risicovoller systeem.

6. De risico's

Tabel 2, punt 4: hier moet gestandaardiseerd worden. Er zal een flinke toename komen van het aantal (ook kleinere) EOS-en. Vanuit de producent en gebruiker moet er helderheid zijn hoe de plaatsing te melden en welke informatie benodigd is. Om vertraging, onduidelijkheid en onveilige situaties te voorkomen is het van belang dat dit gestandaardiseerd is. Voor zowel veiligheidspartijen, gebruiker en producten.

Voorstel: online portaal waarin locatie, type, grootte van de EOS wordt opgegeven en contactgegevens.

7. Maatregelen ter beperking risico's

Alinea die begint met: 'Het bevoegd gezag kan de maatregelen meenemen in het overleg met degene die energiedragers opslaat of een EOS plaatst dan wel beheert of een voornemen daartoe heeft.'

Op zich helder dat er een voornemen is om maatregelen te bespreken, maar in deze constructie schuilt nog wel veel vrijblijvendheid, en daarmee ook mogelijke ongelijkheid tussen situaties. Dat kan dus betekenen dat gelijke situaties een ongelijke behandeling krijgen. Dat lijkt me vanuit risico oogpunt niet gewenst. Bovendien is het voor de plaatser of beheerder van de EOS dan niet duidelijk of bepaalde maatregelen wel of niet van toepassing zullen zijn.

7.1.4

Locatiebekendheid voor hulpdiensten.

1. Wat zijn 'grotere hoeveelheden'?
2. Het wordt voor alle partijen pas werkbaar als er voor de melding een uniforme aanpak wordt gekozen door veiligheidsregio's. Het lijkt me dat juist hier in de circulaire een voorzet voor moet worden gedaan. Nu wordt er gesproken over 'kan gedacht worden aan', maar dat

levert te veel ongelijkheid, onduidelijkheid en mogelijk gevaarlijke situaties op. Durf hier een uitgangspunt te nemen over wat en hoe er gemeld moet worden.

Locatiebereikbaarheid voor hulpdiensten

‘en hen van informatie kan voorzien’ Die lijkt me typisch iets wat al geregeld moet zijn voor dat er een calamiteit uitbreekt.

Markering: wat is een ‘opslag van lithium-ion energiedragers’? Valt alles onder de 333kg respectievelijk 1000 kg hier niet onder? Graag verduidelijken.

7.2.4

- “In overleg met de brandweer kan deze minimale veilige ruimte lokaal worden vastgesteld.” In het kader van de snelle groei van het aantal EOS-en is het voor de werkbaarheid, uniformiteit en veiligheid beter hier toch een bepaalde richtlijn te noemen.

Blz 21.

‘batterijen met lithium-ionen als sleutel ingrediënt.’ Dan zou sleutel ingrediënt ook verder gedefinieerd moeten worden? Kan hier niet gewoon een uitputtende lijst worden gegeven om onduidelijkheid te voorkomen?